

Chambre des Représentants

SESSION 1966-1967

6 DÉCEMBRE 1966

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article premier de la loi du 31 mai 1888 établissant la libération conditionnelle et les condamnations conditionnelles dans le système pénal.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'article premier de la loi du 31 mai 1888 n'autorise l'octroi éventuel d'une libération conditionnelle qu'au condamné qui a subi au moins le tiers des peines.

Mais le texte ajoute une seconde condition, concernant le minimum de l'incarcération déjà subie : celle-ci doit, en toute hypothèse, dépasser trois mois.

Pour les récidivistes, la durée de l'incarcération déjà subie doit correspondre au moins aux deux tiers des peines et doit, en outre, dépasser six mois.

On aperçoit mal la raison pour laquelle la loi impose cette seconde condition. Il est évident que ce système est injustement défavorable aux détenus condamnés à de courtes peines.

En effet, lorsque la peine à subir ne dépasse pas trois mois (ou six mois pour le récidiviste) le détenu se voit en fait interdire toute possibilité de libération conditionnelle.

Or, ce sont précisément ces condamnés qui, a priori, apparaissent comme les plus susceptibles de bénéficier d'une faveur.

A notre avis, il en est même ainsi pour le récidiviste. Celui-ci, en effet, se voit déjà imposer, à bon droit, un minimum d'incarcération double de celui prévu pour le non-récidiviste. Par ailleurs, en cas de récidive, une peine de six mois apparaît encore, dans de nombreux cas, comme une courte peine. Enfin, la libération conditionnelle étant en faveur, le Ministre de la Justice dispose du plus large pouvoir d'appréciation.

Dans la pratique, même pour un condamné à quatre ou cinq mois de détention, tout espoir de libération conditionnelle est vain, dans le système légal actuel. On sait, en effet, que la procédure de libération nécessite généralement plusieurs semaines. Ainsi donc, le condamné à quatre ou cinq

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1966-1967

6 DECEMBER 1966

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 1 van de wet van 31 mei 1888 waarbij de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorwaardelijke veroordelingen in het strafstelsel worden ingevoerd.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Volgens artikel 1 van de wet van 31 mei 1888 kan de voorwaardelijke invrijheidstelling eventueel slechts worden verleend aan de veroordeelde die ten minste het derde van zijn straf ondergaan heeft.

Maar de wet voegt er een tweede voorwaarde aan toe in verband met de minimumduur van de reeds ondergane opsluiting : die moet in ieder geval meer dan drie maanden bedragen.

Voor de recidivisten moet de duur van de reeds ondergane opsluiting overeenkomen met minstens tweederde van de straf en bovendien zes maanden te boven gaan.

Men begrijpt niet goed waarom de wet die tweede voorwaarde stelt, want een dergelijke regeling benadeelt onrechtvaardig de gedetineerden die tot straffen van korte duur zijn veroordeeld.

Wanneer de opgelegde straf niet meer bedraagt dan drie maanden (of zes maanden voor recidivisten) wordt de gedetineerde immers elke kans op voorlopige invrijheidstelling ontzegd.

Nu zijn het vooral precies die veroordeelden die a priori het meest in aanmerking blijken te kunnen komen voor een gunstmaatregel.

Volgens ons is dit eveneens het geval met de recidivisten. Hun wordt immers terecht als minimum het dubbele van de voor niet-recidivisten bepaalde opsluiting opgelegd. In vele gevallen wordt een straf van zes maanden voor recidivisten ten andere als een korte straf beschouwd. En ten slotte, aangezien de voorwaardelijke invrijheidstelling een gunst is, beschikt de Minister van Justitie daarbij over een zeer grote beoordelingsmacht.

De huidige wettelijke regeling komt er praktisch op neer dat zelfs degene die veroordeeld is tot vier of vijf maanden hechtenis geen hoop heeft op voorwaardelijke invrijheidstelling. De rechtspleging voor de invrijheidstelling neemt immers, zoals bekend, doorgaans verscheidene weken in

mois, en cas d'octroi de la libération, se trouve généralement sur le point d'avoir purgé l'entièreté de sa peine. Nous connaissons des cas où l'intéressé a préféré refuser la libération conditionnelle et subir les quelques semaines de détention le séparant de la libération définitive, plutôt que de se voir imposer en échange de ces quelques semaines de liberté, le délai d'épreuve de deux ans prévu par l'article 4 de la loi.

Nous concluons de ce qui précède que le législateur n'a pas pu vouloir pareilles conséquences. Nous pensons, en tous cas, qu'il importe de corriger la loi pour rendre plus équitable l'application de celle-ci.

beslag. Bijgevolge zal degene die tot vier à vijf maanden is veroordeeld, doorgaans zijn straf vrijwel volledig ondergaan hebben als de invrijheidstelling hem wordt toegestaan. Wij kennen gevallen waarin de betrokkene liever de voorwaardelijke invrijheidstelling weigerde en de weinige weken hechtenis vóór zijn definitieve invrijheidstelling liever uitzat dan, in ruil voor die enkele weken vrijheid, de bij artikel 4 van de wet bepaalde proeftermijn van twee jaar te moeten ondergaan.

Uit dat alles besluiten wij dat de wetgever dergelijke consequenties niet kan gewild hebben. Wij zijn er stellig van overtuigd dat de wet dient gewijzigd te worden met het oog op een billijker toepassing.

A. SAINT-REMY.

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

A l'article premier de la loi du 31 mai 1888 établissant la libération conditionnelle et les condamnations conditionnelles dans le système pénal, in fine du premier alinéa, les mots « pourvu que la durée de l'incarcération déjà subie dépasse trois mois » sont supprimés.

Au deuxième alinéa du même article, les mots « dépasser six mois et » sont supprimés.

26 octobre 1966.

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

In artikel 1 van de wet van 31 mei 1888 waarbij de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorwaardelijke veroordelingen in het strafstelsel zijn ingevoerd, worden, in fine van het eerste lid, de woorden « op voorwaarde echter dat zij reeds langer dan drie maanden hebben gevangen gezeten » geschrapt.

In het tweede lid van hetzelfde artikel worden de woorden « zes maanden te boven gaan en » geschrapt.

26 oktober 1966.

A. SAINT-REMY,
R. SCHEYVEN,
L. LINDEMANS
L. REMACLE,
F. HERMANS,
E. CHARPENTIER.